

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie ze skargi M. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie w sprawie o sygn. II S 19/25 na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 10 grudnia 2025 r.,

pozostawia skargę bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 29 sierpnia 2025 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie rozpoznał skargę M.S. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Lublinie w sprawie XI S 8/25, V S 2/25 (k.18 akt II S 19/25).

Pismem z 29 września 2025 r. M. S. (dalej: „skarżący”) wniósł skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie o sygn. II S 19/25.

Postanowieniem z 17 października 2025 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie w sprawie o sygn. II S 24/25 z urzędu stwierdził swoją niewłaściwość i skargę M. S. na naruszenie prawa skazanego do rozpoznania bez nieuzasadnionej zwłoki sprawy II S 19/25 Sądu Apelacyjnego w Lublinie przekazał do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało pozostawić bez rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 Ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego.

Katalog postępowań, w których stronom przysługuje uprawnienie do wniesienia skargi na przewlekłość, ma charakter zamknięty i został określony w art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość. Powołany przepis, którego brzmienie jest jednoznaczne i nie budzi żadnych wątpliwości interpretacyjnych, nie przewiduje przy tym możliwości wniesienia skargi na przewlekłość postępowania w postępowaniu ze skargi na przewlekłość postępowania. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego taka skarga jest niedopuszczalna (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 marca 2024, I NSP 40/24, postanowienie Sądu Najwyższego z 3 września 2024 r. I NSP 302/24).

W niniejszej sprawie skarżący wniósł skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie w sprawie o sygn. II S 19/25, a więc w postępowaniu nie znajdującym się w katalogu z art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość.

Już tylko z tego powodu skargę należało pozostawić bez rozpoznania.

Poza tym należy wskazać, że zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, niezbędnym warunkiem dopuszczalności skargi o stwierdzenie przewlekłości postępowania jest wniesienie jej w toku postępowania.

Przepisy ustawy o skardze na przewlekłość nie przewidują możliwości wniesienia skargi na przewlekłość w postępowaniu wpadkowym.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony pozostaje pogląd, że przez „tok postępowania w sprawie” w znaczeniu przyjętym w art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy, należy rozumieć „postępowanie co do istoty sprawy” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 listopada 2012 r., KSP 15/12; z 24 września 2014 r., III SPP 206/14; z 13 listopada 2014 r., III SPP 227/14; z 16 czerwca 2015 r., III SPP 12/15; z 10 stycznia 2017 r., III SPP 65/16; z 18 czerwca 2021 r., I NSP 39/21; z 6 września 2023 r., I NSP 10/23).

Na gruncie niniejszej sprawy skarga została wniesiona miesiąc po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie II S 19/25. W związku z tym skarga także z tego powodu skarga podlegała pozostawieniu bez rozpoznania.

W związku z tym wniesiona skarga jest niedopuszczalna z mocy ustawy i stosownie do art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, należało pozostawić ją bez rozpoznania.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[a.ł]